

Rakkaat kuulevat oikein lämpimästi, tervetuloa Anttiin kolmatkaprojektin pariin. Tietenkään missä kolmatkalla ei olla, mutta matkalla kuitenkin tällä kertaa. Joten nyt on noin 50 prosenttia tutuudellisesta toimintaa tässä jaksossa. Ei ottanut aiemmin olakkaan, joten tervetuloa mukaan. Minä makaan nyt täällä Majapaikan sängyllä Helsingissä. Saadaan vettä. Suomen vähän uneliaskeli, tuolla pihalla. Ja sitten juuri Suomi-ohjelmin Ruotsille Euroviisuissa. Mikä ehkä normaalisti ei olisi niin masentavaa, mutta tällä kertaa kun toiveet olivat korkealla, niin kyllä se sitten masensi meitä kaikkiaan vähän sen. Ei päästyt torille, eikä autos päästyt mantaaraiskaamaan muutenkaan, koska manta on vittu pois. Mä kävelin sitten tänään juuri tuohon ja mietin, että hyvää, että ne on vieneet sen pois. Nostasaisivat, se on ihanan patsas, mutta kannattaa, koska sitä nyt olenkaan enää edes panna takaisin siihen, että sinne kiipii taas joku ala-osaton mörkä. Seuraavan kerran kuin jokuun laukase ja kilpailussa vaaliin. No niin, täällä ollaan kuitenkin nyt sitten. Minulla on tässä vieressä laittikolatörkki, mutta se ei maistu laittikolalta tämä kola, mikä täällä on laittikolaa, vaan se maistuu tiskinvedeltä ja perseltä. Minkä takia ei maistu samalta kuin Amerikassa? Jos sieltä kaikki pitää kerätä apinoida sieltä Amerikasta, niin minkä takia ei laittikola-receptiä apinoida, vaan muutetaan ikävästi. Sillä tavalla, että tulee pahamieli ja hiilihappoja on vähemmän, että kotona kun avaa laittikolatölkin ja nieläiseen ensimmäisen kerran niin kyynilettui kihausilmiin, sekä ilosta että kirvellyksestä, niin täällä voisi juoda kerralla koko tölkin. Laavintoloissa ei laiteta ollenkaan hiilihappoja limuihin. Täällä on käynyt kerran semmoinen, että minä en hirveän harvoin valitaan, mutta kerran Suomessa menin ravintolan tiskilassa sanoa, että tässä ei ole hiilihappuotessa teillä limussa ollenkaan. Tilto hiilihapot loppuut. Meidän on entinen ravintolatyöntikin, että tiedän. Sanoin, että ei. Ei se ole loppu, että se on kyllä vaihdettu ja toimii, mutta sinne vain on hirveästi sitä. Ei ole liikaa hiilihappuotessa meidän limussa. Sitten mä semmoista käden lämpöstä ja hiilihapot on tämä limua join. Ja olin surullinen. En ole oikeasti ollut surullinen, koska se on surua se, että jos ei ole hiilihappoja limusta, että odottamattoman vähän on hiilihappoja limussa. Mutta jos sitä maksaa semmoisen 4,80 euroa tuopillisesta limsaa, ja sitten se maistuu hirveiltä ja on odottamattoman ankeita, ei se suruhan se ei ole vaan semmoinen pettymys on se tunnetila. Ja samalla ne pettymys varmaan joka kertaa tämä ohjelma kuljolla. Ajattelen, että ehkä se tällä kertaa saa sen koneensa kääntiin se holma. Mutta ei se saa. Silti minä menen joka kertaa uudestaan Suomessa Lävin Tolantiskille ja Tilaan Limua tai Ostan kaupastakin nyt näitä tölkkejä.

Siitä tietää kyllä, että on Suomessa, kun tuossa minunkin majapaikan eteisessä on naulassa roikkuun pieni kassi.
Siihen kassiin me keräämme näitä tölkkejä.
Sitten me palautamme tuonne kauppaan ja saan pienen kuponginjoilla sitten vähän näistä kauppalaskua.
Että tuolla kotipuolella niin kyllä sielläkin osattomat keräälleen niitä puulluja varsinkin tiellaita miltä, koska ilmeisesti niistä jossain saa rahaa, mutta ei todellakaan missään supermarkketeissa. Ne pitää viedä jonnekin kierrätyskeskuksena ja ehkä sieltä sitten jotenkin saa. Se on jotakin aivan hälyttävän vähän 5-10 cm per puteli. No emme tiiä, onko se täälläkään nyt sen enempää kuin sielläkään. Mutta jokatapauksissa niin Suomessa taas tietää sen, että ei jätetä osattomien hoidettavaksi niitä puulluja, vaan ihan itse viedään. Kaikilla on kassit ja jonoo on sinne palautuslaitteille usein. Kyllä suomalainen on sillä tavalla kitsässä, että se, jos on tarjottu mahdollisuus kierrättää ja saada siitä kierätyksestä rahaa, niin ei suomalaiset tuu mielenkiintoista, että se roskee niitä puulluja. Tämä on kyllä sillä tavalla eristyksellinen maa. On täällä töissä ja meillä on tuotannossakin nyt semmoinen, että ei ole lihaa ei syödä, eikä tuota niin bensallakäyviä laitteita käytetään. Tiiämmittäinen laitteitus. No autoja kyllä, tai tämä on ollut väkisin, ei ole sähköautoja kyllä kaikki, mutta siis sitä eihän agregatia ei laulat tai ainakaan minun keskustelua, vai onko hän siellä agregatioon? Ehkä se on jokatapauksissa, minä en nyt otaa siihen kantaa, mutta se on tämmöinen kestävän kehityksen näin, kestävän kehitystä ja minusta se on hirveä hienoa. Toinen asia, mistä tietää, että on Suomessa, niin kun lensin tänne finnaaren koneella, niin sekä lentäjä että sitten peräämiässä, mutta onko hän se peräämiässä nyt tästä plauksessa, niin molemmat olivat siis naisia ja sitten taksekuski oli näin, tai nais oletettu. Sillä ei pitäisi olla mitään välia, että mikä se on se, sukupuoli, varsinkin jos on tämmöisestä kyyrittämisestä kysymys. Tarkeen tämä on pääsee perille ja minä olen nyt perillä täällä, mutta kyllä minä silti vähän juhlin sitä, että Suomessa kuitenkin nyt on vielä tämmöistä, että suomalaisesti helposti kuvittelen sitä, että täällä tasa-arvo on nähty vielä eikä varmaan olekaan, mutta kyllä se, kun Amerikassa asuu hetken, niin tulee sellainen olo, että tämä on edistyksellisin valtio maailmassa ja varmaan ehkä onkin, mutta kyllä se, kyllä minä tuolla puhuin nyt töissäni siitä, että ei tuolla, ei enkeis, en mä tiedä, että onko siellä missään lähelläkään hallivuudia vieläkään, mikään tämmöinen, että yritetään tämmöisesti jotain päästötöntä tai vähän päästöstä tai kestävän kehityksen tuolta, että pystytte, ei hyvään aikaa,

että ihan semmonen oikein siellä meiltä mahdollistakaa.
Kaikkien pitää autolla pyristellä joka puolelle ja niin pois päin.
Kyllä tämä on hieno tämä meidän. Ja minusta on semmoinen
ihana asia nyt tässä vielä valaan euroviisuja vähän,
sen takia, että kyllä suomalaiset eivät oikein ome ennen uskoista,
että semmoinen mörökölliys on meidän hieno vientivaltti,
ollut aina. Ja jos muistelette sitä, kun oli edellisen kerran euroviisuista
tuli voitto, niin ja itse asiassa ainoan kerran, niin
se oli sellanen, kun Lordi voitti Karuulan. Karuula tuli,
olisiko hän se tullut kakkoseksi, mutta ainakin se oli
ensimmäinen tällainen ennakkosuosikki, se Karuula
Hegvist, joka lauloo siis, joka on jo jo voittanut aikaisemmin
euroviisut. Vai onko hän nyt puhunko nyt ihan paskaat tässä?
Fongaadavien Stormwind kappaleilla siis 90-luvulla minusta
Karuula voitti euroviisut, tämä ainakin esiintynissä.
Ja siten tuli uudestaan voittamaan euroviisuja
invincible kappaleilla. Ja sitten
ei voittanut, kun Lordi Röylö röytsi sieltä takaa
vasemmalta ja voitti. Nyt hän kävi toisinpäin, että
nyt Ruotsilla oli taas edentinen voittaja tuli,
ja sitten voittiin nyt ratipisteellä. Kaikki te tietetään jo
eminun tarviin näistä kertotteille enää, mutta joka tapauksessa
niin hienosti meni ja taas oli niin kuin Mööökölli oli siellä
näyttömöllä. Ja jotenkin mä olen aina sitä
ehkä vielä finnaarista puheen olleen, niin
kun siellä hän yvin aina lanseerataan semmoista
niinkuin jotenkin semmoista kuulia ja semmoista viileitä
ja jotenkin etäistä ja vähän semmoista kliinistäkin
Suomi kuvaa, että on jotenkin
vähän semmoinen sinertävä muumi, jossain taivaan rannassa
vilkuttaa ja sitten on luntaa, että semmoinen Suomi,
mutta sitten tosiasiasa niin semmoinen vähän semmoinen
vinoohanpainen ja kinalohajuunen Suomi on
jollakin tavalla kuitenkin sitten se, joka
ulkomaisiin ihmisiin vetoa.
On sitten lordista kysymys tai kääriästä, niin
kyllä se on nyt se, joka
meidän myyntyvaltti on.
Kannattaa jättää semmoinen kalifornialaisuus
niillä ruotsalaisille nyt kertakaikkiaan.
Ne osaa sen ja ne pystyy semmoista täydellisyyttä
tavoittelemaan, kun puhutaan täydellisyyden tavoittelusta,
niin suomalaisten kannattaa unohtaa se kertakaikkiaan
ja tavoitella vain, en tiedä, esim.

kesken kertaisuutta ei välttämättä, vaan siis ehkä se on just semmoinen, että tavoittelee just sitä, että reputtaa.

Tähän sopii nyt temaattisesti vielä tähän aikaan, kun yliopilaskirjoituksista ja muista on selvityä ihmiset sainta varkolakkia.

Koska tuommoinen käärien kaltainen olento, niin sitä vois ensi ajatella, että ei tämmöisestä, ei tule siis yhtään mitään.

Nyt äkkiä poistamme ja kätäkänne siskot tilalle
bye bye baby.

Siinä on kuitenkin tällainen kansainvälinen fionгла.

Bye bye baby, olen kyllä ihanaa biisi.

Bye bye baby, baby goodbye.

Siinä oli semmoinen koreografia, jonka minäkin osasin opetellaan lapsena.

Ne meni siis vain sivuaskele, sivuaskele,
sitten vaihtosuuntaan.

Jos jatkuu kolme minuuttia pidempään kuin Euroviisussa,
kolme minuuttia rejjää, niin olisi kävelly sivuaskelalla
ulos sieltä lavalta.

Minä olen Anneli Saaristo, minä olen Anneli Saaristo,
olen myynyt mansikkaan.

Minä olen kertonut tästä.

Anneli Saaristo on minun mielessä nyt,

kun olen työylöntori ohjaajainen ja monta kertaa,

ja minä olen myynyt Anneli Saaristo,

olen mansikkaan siellä, kun minä olin torimyyjänä vuonna 2003.

Lapsi kesän ja Aurinko on ladolt se viittaa.

Siinä oli se surullinen, että sehän ei ollut siis
suomalainen kappale ensinkään, varmaan siis
suomalaistinsa vältämään tekemään,

mutta se olisi espanelainen jollotus,

joka oli vain suomalainen,

oli kuunnellu teneerifalla kaikki kasetit,

ja sitten tullut Suomeen ja sanoit,

nyt mä tiedän, miten me voitetaan Euroviisot.

Ei voitettu, mutta hyvin lähellä oli kuitenkin,

kun se oli ladolt se viittaa, on ollut kaikki

tuo suloista niin ladolt se viittaa.

Ei aihetta kyyneliin,

mutta kyllä kyyneliin on aina aihetta.

Siinä on Anneli Saaristo väärässä.

Mitäs muita menestys meillä on ollut?

Minun suosikki Euroviisuja on,
Esti on monen vuonna ollut Kailakehäälle.
On minun aivan suosikki.
Sä olet mees ja minä olen nainen.
Olla voin ku jää oi tulikuu,
se kui kiunistustetuu.
Muistatteko aivan ihan,
Sylvie Wright oli se.
Mikäs sitten olisit?
Niitä on ollut muitakin näitä.
Ei ku hetkinen, tuo ei ollut Eskailakehäälle.
Nyt mulla menee ihan sekaas siinä hetkinen.
Pitääks mun Goklatan?
Sylvie Wright oli toinen,
se oli tuo oli Sylvie Wright.
Mitäs se laulo siinä?
Nagu merenlainen.
Niin kuin merenlainen.
Tuo oli Nagu merenlainen.
Sitten Kailakehäälle oli teat,
millal olen rahyl,
pihku kui olema,
oida kiinni vuin tuult.
Se oli duetto.
Siinä oli vähettävä nuori nainen
ja vanhempi mörökölli herra.
Mörököllit jollakin tavalla vetoa.
Minusta se menestyi ihan hyvin.
Ei voittanut, menestyi ihan hyvin.
Minusta merenlainen kannattaa jatkossakin mennä.
Sitten on sellaisia kuriositeettejä,
joita ei moni tiedä.
Yksi on siis O. Giorgio.
O. Giorgio kom laago majore.
Giorgio, ein feekend mit di inaskona.
Inaskona, laago majore.
Jantikijantikijantikijantikijantik.
Ettikää se jostakin se on hirveä.
Oli kohan sekin voittaa.
Se oli 150-luvulta minun mielestäni.
Don't play that song again.
Se oli ison Britannia edustaja.
Aivan hurmaava ralli,
jossa oli kanssa ihan herveti hieno koreografia.

Ja sitten tietenkin Sertab-ereenerin
Every Way That I Can.
Siitä on minä enostanut siis kokonaisen
Sertab-albumilliseen kappaleita.
Sillä on muitakin ihan älyttömän.
Vielä parempia biisiä, kun se voittaa ja kappaleita.
Siinä oli, kun ihmeteltiin näitä
käärien maailman kaulakoristeita.
Miksi sitä sanotaan kaulapantoja ja hihnoja, mitä hänellä oli?
Sertabilla oli jo sellaiset punaiset hihdat.
Se oli hieno, jotenkin vyötäröstä hänellä lähti.
Ja sitten neljään tanssiaan oli kiinnitetty,
että hyvin samalla tavalla toimittiin.
Käärien maisemalli tällainen vihreä
ja Sertabin oli punainen.
Ja Sertabö voitti.
Mutta Sertabö on enelleen mun sosikki.
Ja sitten tietysti Sakis Rouvas,
joka on vaan niin kuuma,
että se voi tehdä oikeastaan mitä tahansa
niin sitten saa minulta hyväksynnän.
Ja sitten on sellainen,
muistaakseni Sveitsin kappale,
joka oli italiaks,
italiaks esitetty,
mutta se oli sitten yhä ruotsalaisen kappaleen
kopio, täysplagiatti.
Ja ne oli jotenkin ne samat saveltejat vielä olus siinä.
Se oli vaan kierrättänyt
ja sitten se ei ole soveliasta.
Hottakas, mikä se nyt on?
Erastupendo on sen nimi.
Ja sitten sen, it can only get better
on se ruotsalaisen kappaleen nimi, josta se oli.
Ja se on niin ku, ne on täsmälleen sama laulu.
En muista nyt miten.
Nyt anteekset, nyt te ootte kaikki kuullut
Euroviisusta ja ihan tarpeeksi,
mutta nyt ajattelin kuitenkin tuoda,
minä olen saanut niin kuin pitkäaikaan oikein tilaisuutta
puhua siitä.
Tämä oli vaaleeksi, koska minä voin puhua
tässä ohjelmasta ihan mistä minä haluan puhua.
En nyt puhua Euroviisusta.

Mutta tämä oli harmillinen vuosia,
minä en ole kertaakaan nähnyt sitä kääriä esitystä,
koska minulla käy Euroviisujen kanssa tosi usein
sillä tavalla, että sitten mä menen semmoseen
kaninkoloon, että mä alan vaan kattoo
niitä Euroviisuvideota ihan loputtamia.
Mulla on niin paljon nyt töitä ja hommaatessa,
että mä en nyt voi sillä tavalla yhtään
tunteita niin valiastaan Euroviisujen käyttöön.
Ehkä tästä mun selityksestä niin huomaisitte
semmosen asian, että mulla on ollut
niin ku hyvin kiinteä suhde Euroviisuja.
Mä itse asiassa, jos mä nyt oikein tässä
tunnustan, niin mä yritän vähän viedottaa tuon niistä.
Minulla on niin mitään semmonen ystävä hanna,
joka on minulta aikanaan koukuttanut
Euroviisuihin ja jollakin tavalla just
ehkä ei siihen koko kilpailuaspektiin,
vaan siihen just, että siellä hän on aivan
erinomainen kokoelma, kauheita, paskaa.
Ja sitten kun se ei oo millään tavalla
tasalaatusta, minun ehkä yksi semmoseen
myös suosikki hetkiä on ollut tuota,
onko hän se Galileo, jotakin joku Galileo,
Mai Galileo on sen biisiin nimi senkin
voitte Google-lata ja se on siis,
olisiko hän valkovenäjännyt,
nyt en oo ihan varma, mutta kun mä
kuulin sen sinne kilpailussa aikana, niin mä
olin, että nyt on vetävä Eurodisko biisi
ja hirmo ihanaa, että nää laulaa omalla
kielellä. Minusta se on aina ollut Euroviisuissa
parasta, kun maat laulaa omalla kielellään,
eikä Englanniksi, se Englannin käyttöminen
on minusta pitäisi kieltää.
Niin kuin itse asiassa kokonaan,
kyllä Englantilaisiltakin, että nekin
biotus käyttämään jotain muuta kieltä
Euroviisuissa.
Ja sitten kun mä kuulin sen kappaleen, mä
ajattelin, että ihanaa, kun nää laulaa
omalla kielellä, mutta sitten kun se oli
puoleen väliin mennyt, niin mä tein, että
nää itse asiassa laulaa Englanniksi, mutta

niin päin helvettiin, että tää kuulosti
nyt enemmän valkovenäjältä, se on aivan
ihana kappalle, Mai Galileo, kuunelkaa se.
Mulla vieläkin se on jossain,
mulla tuota, mun
iTunes sinne,
vai mikä se on, siis iPhoneissa on
tämä oma musiikkia, kun mäkin on
käyttönyt sitä saatanaa spotifaita ja minun
pitäisi päästä siitä eroon, mutta mä en nyt
onnistunut, että se on erokas
tuotettais ruotsalaisilta, sekin
saatanan ruotsalaiset, että ne on siis
jossakin vaiheessa sai ihmiset uskomaan, että
tämä on hyvä juttu, että ei oo enää mitään
kömpelöitä CD-levyjä, vaan kaiken voi
kuunnella todella tavalla ja maksaa kymmenen
vakuussa elämänsä loppuun asti, vai
15 euroa, mitä se on.
Ja sit jos nyt siitä yhtäkkiä luopuus, niin kaikki
soittolistat menisivät mitään hervettä
ihan hirveän ajatus, koska
monta vuotta sitä käytetä, joka tapauksessa
ollaan vielä puhelimessa nyt tämä
aplen oma tasku,
jonne saa näitä kappaleita,
mutta ne on siis kaikki
vuodelta 2002, jotenkin semmoista,
ehkä vähän myöhemmin, 2005
sanotaan näitä, se on sellainen aina, että
tosi usein, kun mä meen autoon ja laitan
auton päälle, niin sieltä alkaa soida
joku kappale. Ja siellä on siis muitakin
kappaleita, joita mä oon joutunut
puhelimelle jossakin asentamaan, mutta
se on aivan merkillinen kokoelman musiikkia.
Ja paras hetki on,
kun sieltä jossakin tulee
siis Marja Tyrniin
tortut kostumaan
euro-diskokappale, niin se on sellainen,
että se pitää aina kuunnella loppuun asti.
Ja siinä on minun mielestä semmoinen
nyt mä en tiedä, että tuleeko

akuun hirveän neimi linjoja pitkin, mutta
siinä on sellainen, että jos kuuntele että jossakin
onko hansi tortut kostumaan
ees vaa tortut risko, tai mikä se on nyt joka tapauksessa
niin
siinä on sellainen, että aku on mennyt studioon
ja unohtanut tehdä muutaman
tahdin siihen,
sanoja siihen, niin sit se joutuu vain tekemään
dyy-dyy-dyy-dy-dy-dy-dy
päin, mä en tiedä, pitääks sitä paikkaansa.
Ehkä mä voisin
akulta tästä kysyä, mutta jos kuuntele, että sitä
laulua, niin ehkä
kuulette ne kohdat, missä on
on sanottaja unohtanut tehdä töitä, ja kuitenkin studi on jo menty.
Se on yksi, ja sitten siltä tulee Maikailileö aika usein,
ja sekin pitää kuunnella loppuun asti.
Erastu pendoki saattaa tulla, koska mä kuuntele sitä kuitenkin mieluummin sitä,
kun sitten sitä tuota ruotsalaisten kappalettaa.
Mä aivan loppaan.
Mä oon ammentanut siis syvältä euroviisuutietämyksistä teille nyt.
Nyt minulla on enää oikein mitään sanottavaa.
Itse asiassa minulla on aika paljonkin sanottavaa,
mutta mä en aio nyt sanoa, mitä täällä on nyt tullut hetkinen ottakas vähän nyt.
Jaha, no niin, joo, niin just niin, nyt täältä tulee näin.
Minulla on nimittäin Ismo Leikolan kipukoukku,
vai mikä se on semmonen, jolla saa siis selkään ymptytettyä,
ja sitten käsipainot.
Niin, niin ne pitää nyt diilata takaisin Ismolle,
mutta kun me ollaan aina jotenkin mennä ristiin,
niin miten me sitten, miten ne nyt sitten hoidetaan,
niin nyt mä yrittäen tätä Suomesta käsinhoitaa.
Mutta ei jo raskan perun nyt paikalla niitä antamassa.
Tällä mistä on tuota, tämmöistä on suomalaisen elämää alivuudissa.
Vaikka nyt ei se olla siellä.
Minun pitää tänään tää kurssilmoittautuminen koulua.
Minulla on semmonen pelko, että jos mä päätän yhtäkkiä,
että mä en haluan mennä sinne kouluun,
niin mä oon jäänyt jotenkin juridisesti Jumiin,
sillä et mä oon tehnyt sen kurssilmoittautunut.
Tänään on se päivä, jolloin on kurssilmoittautuminen syksyä varten täytyy tehdä.
Sitä ei oo mitäs käydä vielä kuntosalilla, yhtä ennen haluaisi.
Mieluummin haluaisin mennä tuota tuohon viedeisen kaupan.

Ai, mun pitää jostakin vielä ruokaaineet.
Se on sellainen asia, johon, josta mä iloit sen kyllä vähän nyt salaisesti.
Mä oon itse asiassa monesta asiasta nyt iloin nyt täällä Suomessa,
ja yksi on se, että nyt kun minulla on tällainen asumus,
kun mä oon tässä nyt muutaman hetken,
niin minulla on tällainen ihan varsinainen asumus,
joka ei oo siis mikään kaverin luokka.
Ja tänään aamuna minulla oli ensimmäistä,
mä oon aika kovasti, että sieltä läkissä ollut niin,
mä heräsin kyllä viideltä aamulla otin unilääkettä vähäisen,
ja sitten nukaudin uudestaan,
että saisin nyt, että tämän jollakin tavalla tämä rytmini kuntoon.
Ne heräsin kymmeneltä aivan munasta kuoreutunut,
oin nähnyt semmoista unta, jossa hihdettiin.
Ei kun lumisateessa pyörillä ajettiin,
on ihan sama joka tapauksessa, uniaisessa ikinä kertoo,
mutta jotenkin tullut tällaisen Suomi-tunnelmaan nyt,
että luuntasatoja oli vaikeita päästä eteenpäin,
ja piti päästä kohteeseen.
Sehän on unissainen se, että pitäisi onnettakin päästä,
mutta sinne ei nyt pääse kuono esteitä.
Ja ehkä elämässäkin, niin yleensä siis sillä tavalla se menee,
että jonnekin tässä ollaan koko ääni kovasti menossa,
mutta sinne ei päästä, kun tulee esteitä vastaan.
No niin, niin sitten tuota, aamulla kun mä heräsin,
niin keitin kahvit, kun täällä minun asumuksessa on kahvi keitin.
Mä oon jo ostannut semmoista kuivunutta parissienä pahtoa,
ja sitten suodattin pusseja viisaana poikana,
että saan ne kahvit keitettyä,
ja tuota sitten keitin puolipannua oikein semmoista väkevää mokkaa.
Ja sitten luin lehtiä sängyssä,
ja tein usin, että minulla ei ole tällaiseen mahdollisuutta,
kun minulla on ne pojat mun elämässäni,
eli mun aviomies ja koira.
Raskanperunahan on semmoinen, että se singahtaa sängystä
siis kaksi minuuttia sen jälkeen, kun se on herännyt,
ja alkaa hirveän touhuaminen ja huutoa.
Ja sitten se, että minut pitäisi saada siihen touhuamiseen ja huutoa mukaan,
ja sehän on opettanut koirankin nyt siihen,
että ensi tyyksiä aamulla lähdetään juoksemaan sen koiran kanssa.
Jos se olisi niin kuin minun vastuulla se koiran,
niin se koiran oppi siihen, että neljältä iltapäivällä
käydään juoksemassa, että isukki saa rauhassa lukea lehtiä sängyssä.
Koska nymittää, että jos minulla ei oo pitää tekemistä elämässä,

niin mä en mitään muuta tekiskäkkulukislehtiä sängyssä neljä.
Tänään mä sain, eikä ensi mennyt neljään,
kun sitten pikuille perustin toimistoon otin läpäärin,
ja opetteli repliikkejä ja kaiken teen sängyssä.
Ja olin aivan hirveän onnellinen siitä,
että sain tällä tavalla nyt ola...
Ei mitään, en kuuntele.
Mitään ei kuulu mistään.
Tää on hirveän kivaita asumus,
kun täällä ei kuulu välillä,
joku tömpsöyttää tuolla käytävässä,
mutta se on ainoa asia, mitä mä oon tällä kuulunut.
Ei kuulun mitään hinaamista, eikä runkkaamista,
mitä yleensä aina jossain siis joku laske- ja kiljuntakuluhotelleissa.
Tää on tämmöinen välimallinhotelli,
siis just tää kahvin keiti,
että se erottaa tämän hotellisten,
ja sen, että täällä on hyviä sitä.
Kyllä uskon, miten onnellinen,
voi tää myös pienestä asiasta olla ihminen.
Mä itse asiasta juusin semmoisen,
että mä oon kannattaisi kyllä käydä välillä
jollakin niin sanotulla työmatkalla,
ja se tarkoittaisi, että mä oon vaan menisi johonkin kaupunki,
johonkin aritsonaan.
Denverin, mä ajasin autolla,
ja ottaisin hotellin neljäksyöksi.
Ja tekeisin siellä töitä niin,
kun mä saan aivan hirveän paljon paremmin töitä tehtyä,
kun ne pojaattevat jo koko ajan vaanimassa vieressä.
Mutta sitten toisaalta niin,
jos mä saisin valita elämässä,
niin olisinko mä nyt mulla poikieni kanssa,
vai sitten kategisinkö töitä,
niin kyllä mun tyettäkäsä tietenkkin olisi.
Mutta sitten kun töitäkin,
että tää on just tällaista,
että balanssia ihminen hakee elämässä.
Mutta tuota, kyllä mun on siltä vähän kotiinkin ikävä.
Kuitenkin sitten se on semmoinen,
että sitten siinä on,
että on sillä tavalla mukavaa ihmisille tämmöinen,
että vaihtaa välillä maisemaa,
niin sitten arvostaa erilaisia puolioja

siitä omasta elämästään.
Eikö se niihin?
Mutta kyllä sillä tavalla tässä saa
kyllä mä onneksaassa asemassa.
Taas mä voin olla kiitollinen,
että mulle tällä tavalla tarjoutuu
tämmöisiä mahdollisuuksia,
että mä hoin täällä nyt vaihtaa maisemaa.
Ja esimerkiksi tänä podcastin niin,
mä oon tehnyt ala-osottomissa sängölle.
Mä oon ollut menossa salille,
että tässä nyt koko ajan,
ja lähtenä se sortseen jalkaan,
mutta sitten kun mä olin niitä laittamassa,
niin mä muistin, että mä voin kannata sitä,
ja nyt se podcast-jakso,
ettei se jää nyt jotenkin myöhäiseen hetkeen,
ettei käy esimerkiksi sillä tavalla,
että mä jetlagpäissäni niin nukahdan kesken podcastin,
ja loppuu batterin mikrofonista.
Sitten mä ootin housut pois,
ja tota jäin niinku sillä tiellä,
tai ehkä ne housut oli otettu,
no joo, sillä en nyt sillä tavalla on jonkun välijätä,
nyt itse asiassa just on käymässä sillä tavalla,
että mun on ehkä kuitenkin parasta nyt pikkuhiljaa ruveta
nousemaan tästä,
koska nyt on toinen silve menny jo kiinni,
ja tota mä tiedän nyt kokemuksista parin päivän takaa sen,
että jos toinen silve menee kiinni,
niin se on sitten menoa se.
Me just nukuin semmoiset puolentuvasta tunninpäikkärit,
jotka mun kun tuntuu yöunilta,
ja mä eräitin semmoisessa mylkitystilassa.
Joo, no nii, kato nyt jo pikkusen,
tuli jo sellainen, että kävin tuolla,
että tosiaan nyt täytyy lähteä hakemaan jaha lihaa
ja tota napollinpataa aineksit,
mutta ehkä mä otan, ehkä mä otan härkistä,
mutta sitä ei oo enää olemassa,
eiku nyhtökauroa, eiku mitään ei oo luo enää,
härkistämään ota, kun sit mä pidän huomenna niin paljon,
että ei se, no niin,
niin tätä tientä ei tarvitse enää kuunnella haistakaan paskaa.

[Transcript] Antin koulumatka / Perjantai 19.5.23

Tää lisää samankaltaisia podeja tai vaikka ihon uusia tuttavuuksia.
Lata Podmiin sovellus App Storesta tai Google Playstä
ja saat kokeilla palvelua kaksi viikkoa ilmaiseksi.